

2000

XXXIX. ŠP (26.–28. 5.)

Ročník se rodil těžce, často se měnil termín a snaha prodloužit přehlídku o den ztroskotala na ubytovacích možnostech. Výběrová komise ARTAMY (Jan Císař, Petr Haken, Petr Hofman, Markéta Hoskovcová, Petr Christov, Majka Kotisová, Vladimír Michal, Milan Strotzer, Jaroslav Stuchlík a Karel Tomas) vybírala program z dvaceti devíti návrhů z regionálních přehlídek.

Další národní setkání „mladého a netradičního divadla“ začalo podle recenze Aleny Zemančíkové až „rouhačskou“ inscenací **Jan Hus – Vzkříšení** režiséra Reného Pizdráta v duchu montypythonské poetiky, komedií „o konci světa“ v provedení pražského Studia Hlamestyl (Štěpán Benyovszký, Tadeáš Petr, Lukáš Rumlena, pozdější Kabaret Caligula), divadla skutečně mladého, netradičního a intelektuálního. Podle Zemančíkové byla inscenace zážitkem povýtce autorským, méně už hereckým... Jedním z vrcholů přehlídky byla inscenace plzeňského souboru Okřídlený vůl **Jelizaveta Bam** (Daniil Ivanovič Charms, režie Alena Dvořáková) – téma totalitní zvůle oscilující mezi tragickými a komediálními polohami, se střízlivým stylizovaným herectvím hlavní představitelky (Eva Ichová) a „robustním“ herectvím ansámblovým. Soubor ZUŠ z Uherského Hradiště přivezl dramaturgii **Domu o tisíci patrech** Jana Weisse (režie Stanislav Nemrava), která v diskusi „otevřela otázku o podstatě intelektuálního kýče – díla, které pojednává suverénními prostředky myšlenkovou i obrazovou chudobu, předstírajíc neexistující hlubiny“.

Poprvé se v Písku objevuje divadlo Vosto5 z pražské Hanspaulky (Ondřej Cihlář, Petr Prokop a David Kašpar) se svou ironickou inscenací **Hrusice 1907**, rafinovanou „tělocvičnou poctou klukovskému dětství“, inspirovanou obrázky Josefa Lady. Trochu činohra, trochu loutky, vše něžné a vtipné. Také improvizátoři z Dekadentního divadla Beruška Hranice (na ŠP poprvé 1992) nabídli v inscenaci **Chtěl bych být potkán** „rozkoš z brilantní jazykové hry“ balancující mezi trivialitou a intelektuálními významy... Pražský soubor Ty-já-tr uvedl Hamptonovy **Nebezpečné vztahy** v úpravě a režii Michala Kováře jako klasické interpretační divadlo „s erotikou udrženou na hranici vkusu“. Představení však se zaměřením Šrámkova Písku příliš nekorespondovalo, byť zaujalo hereckým výkonem představitele Valmonta (Ondřej Volejník) a Markýzy de Merteuil (Radka Tesárková).

Pozdě v noci uvedli královéhradečtí Nejhodnější medvídci hru **Artikulátor – souboj o tlumok**, kterou René Levínský (tentokrát alias Arnlad Lionlowe) napsal „quasi vysokým patetickým jazykem jako paramýtus o souboji titánů, mystickou ptákovinu a rafinovanou metaforu“, která si poněkud zahrávala s trpělivostí publika. Kostýmy „jak z Léblova *Vojceva*, herectví jak z *České sody*, humor jak od Jarryho“, poznamenává Vladimír Hulec. A opět v Písku Turnovské divadelní studio, tentokrát s dramaturgií podle Poláčka **Bylo nás 5 + 5** v režii Petra Hakena, příjemné představení v duchu „zuškovské“ práce.

Přehlídka nabídla i další vystoupení: soubor Dramatického Činění Prasetaun při Dětském výchovném ústavu Jihlava s inscenací **Skupinka** (Lagronová, Gábor, Juráš, Jandová), vyškovský soubor Gedeten (hrající pro diváky mentálně postižené a pro dětské publikum) představil v režii Tomáše Dorazila hru **Bílá Belisa** úspěšnou toho roku i na celostátní přehlídce ASUT v Bechyni. Hrála se i další představení, o nichž se recenzentka Alena Zemančíková nezmiňuje, neboť prý „není třeba“ – soubor Dřevěný kůň z Brna s inscenací **Brno 1899**, náhodské Divadlo DRED s **Hrou o naše životy** (Ota Faifr na texty Josefa Škvoreckého v režii Petra Haška a Ondřeje Pumra), Divadelní studio Dialog Brno hrálo inscenaci podle Jana Kopeckého **Blázni krásný** (úprava a režie Miluše Kudličková), poprvé se na ŠP představilo i Divadlo V. A. D. Kladno s hrou svého režiséra

Kazimíra Lupince *Sága rodu Rassini*. A Společnost dr. Krásky JDO z Úpice uvedla Camusovo *Nedorozumění* v režii Petra Lanty – soubor rovněž poprvé na ŠP, ale ne naposledy...

Lektorský sbor pracoval ve složení Marie Caltová, dramaturgyně Komorního divadla DJKT Plzeň, Zuzana Ferencová z Rimavské Soboty, Karol Horváth, tehdy Slovenský rozhlas Bratislava, režisér a dramaturg František Karel Tománek a Alena Zemančíková, tehdy dramaturgyně Českého rozhlasu Plzeň. V seminářích diskutovalo cca 45 seminaristů. Hlavním místním pořadatelem se stal Kulturní klub města Písku, takže se rozšířily prostorové možnosti o jeho velký sál. Spolupracovala Společnost Amatérské divadlo a svět i Prácheňská scéna, samozřejmě DFŠ a místní orgány. Opět se na přehlídce podepsal ztenčený rozpočet a sponzoři se nadále obtížně hledají, takže se kasa jako obvykle neobešla bez účastnických poplatků.

Bohužel několik souborů přivezlo do Písku buď více či méně okoukané postupy a dramatické přístupy, nebo beztvaré kreace založené na jediném, brzy vyčerpaném nápadu. Slabé inscenace, podle podivného zákona také velice dlouhé, vyčerpávaly publikum i lektory a ubíraly čas i síly v diskusi o tématech, jež nastolily inscenace dobré. Nelze než stále znovu apelovat na omezení délky inscenací pro ŠP a větší uvážlivost v doporučování z krajů. (Zemančíková, Alena. Šrámkův Písek 2000. AS 2000, roč. 37, č. 4, s. 7)

Jaké možnosti pro koncepci Šrámkova Písku se otevírají: Divadelní mezidruhovátva mladého divadla s jednoznačným věkovým předurčením. Je to sice lákavé, ale myslím, že by to vyloučilo opusy, které např. zajímavým způsobem bourají divadelní konvence, avšak často ještě nedorostly do celistvého divadelního tvaru. Druhou možností je rezignovat na národní přehlídku. Včetně vyloučení práva na nominace na Hronov, otevřít dokořán bránu mladému divadlu, zejména středoškolskému, a využít setkání pro vzdělávání mladých divadelníků. [...] Zdá se mi, že nosná je právě současná koncepce Šrámkova Písku, tedy národní přehlídka mladého a netradičního divadla. Otázkou je, jak zajistit, aby se na Písek dostávaly skutečně takové inscenace, a nikoliv jakékoliv mladé. Nemyslím si, že cesta vede nominacemi regionálních přehlídek. Co zkusit na počátku sezony svolat jejich předpokládané pořadatele a navzájem si vysvětlit svá stanoviska? A dále ustavit skutečnou programově koncepční radu, složenou z lidí, kteří znají české amatérské divadlo a v posledních třech letech na Šrámkově Písku byli? (Lázňovská, Lenka. Návrat na kruhy své. Zamyšlení nad Šrámkovým Pískem. AS 2000, roč. 37, č. 4, s. 9)